

וּבְרֵאיתָ לְשֶׁבֶת עֲנִי'!

פְּרֻשֶׁת צו-הַגְּדוֹל
גְּלִיוֹן מִס' 7

חידון א' ב'

פְּתַב חִיָּה:

הייתי כהן אבל אני לוי,
לה' אני נביא,
את תורת ה' לישראל אני מביא,
מי אני?

חידודון:

איזה דבר שקשור לפסח מוזכר
בפרשה?

חידה בתרגום:

איזה מילה מוכרת מ"ביצה"
מוזכרת בתרגום?

- א. כמה חגר משה את אהרן? אכנט.
- ב. ממה היו עשויים בגדי הכהן המוציא את הדשן? בד.
- ג. מילה נרדפת לחלות (רש"י)? גריצין.
- ד. את מי יוציא הכהן אל מחוץ למחנה אל מקום טהור? דשן.
- ה. כמה מותר חלב נבלה וטרפה? הנאה.
- ו. ושם תאכלו אותו- ואת הלחם אשר בסל המילואים.
- ז. מי בבני אהרן יאכל את המנחות? זכר.
- ח. את מה משה הניף לפני ה' מאיל המילואים? חזה.
- ט. מה צריך להיות על האדם שכאשר יאכל מהשלמים יתחייב כרת? טומאה.
- י. מה יקרה עם כלי חרש אשר תבושל בו החטאת? ישבר.
- יא. מה תהיה כל מנחת כהן? כליל.
- לב. דבר הבא עם איל המילואים והנותר ממנו באש שורפים? לחם.
- למ. מה שם משה על ראש אהרן? מצנפת.
- נ. איזה כלי כשיתבשל בו חטאת טעון מריקה ושטיפה? נחושת.
- ס. ממה תהיה המנחת חביתין? סולת.
- ע. איזה קורבן העולה נשחט במקום שחיטתו? עולה.
- פ. איפה אהרן ובניו ישבו שיבעת ימים ולילה? פתח אוהל מועד.
- צ. מה שם על המצנפת אל מול פניו? ציץ הזהב.
- ק. מה (מהקורבנות) משה רחץ במים (רש"י)? קרב וכרעים.
- ר. איזה סוג לחם מהתורה יהיה משוח בשמן? ריקקי מצות.
- ש. ממה יצק משה על ראש אהרן? שמן המשחה.
- ת. מתי האש תוקד על המזבח? תמיד.

ווארטים:

צו את אהרן ואת בניו לאמור (צו ו, ב') – מפרש רש"י, אין צו אלה לשון זירוז, מיד ולדורות. אמר רבי שמעון, ביותר צריך הכתוב לזרז במקום שיש בו חסרון כיס. ורמז יש כאן למחשבה שצריכה שמירה יתרה, שהרי שאר החושים יש להם מעין כיס השומר אליהם, כגון הפה המכוסה בשפתיים, עיניים בעפעפיים, והאוזן שאפשר לכופף בה את האליה, אולם את הרהור והמחשבה אין במה לכופף אלה בכוח ההתגברות, ולכך יתכוון רבי שמעון בדברו שיותר צריך לזרז במקום שיש בו חסרון כיס, דהיינו במקום שאין לא כיס לכסותו והוא רבי שמעון בעל המאמר במדרש, שאין העולה באה אלה על הרהורי הלב. (מתוקים מדבש)

לשמור על האש שלא תיכבה:

"אש תמיד תוקד על המזבח לא תכבה"

המשנה במסכת אבות מונה את הניסים שהיו בבית המקדש:

"עשרה ניסים נעשו לאבותינו בבית המקדש וכו' לא כבו גשמים א של עצי המערכה."

שאל הגאון רבי חיים מוולוז'ין זצ"ל: לכאורה צריך להבין, מדוע היה צריך לעשות נס כזה - שלא יכבו הגשמים את האש שהוא נס שלא בדרך הטבע מדוע לא נעשה נס שלא ירדו כלל גשמים במקום המקדש?!

אלא השיב רבי חיים:

הדבר בא ללמדנו את ההנהגה הרצויה שלא ייטוש האדם את מקומו בעבודת המקדש ולימוד התורה בשום מצב אף אם יש לו עיכובים מכל סיבה שהיא שהרי רוב העולם מבקשים להצדיק את העדר תלמודם בתירוץ של טרדות שונות ומשונות המפריעות להם.

לא נוכל לכתוב את כל התירוצים שיש לבני האדם כסיבה לשאלה: "למה אתה לא לומד...?"

מלמדת אותנו התורה שכמו באש המערכה שאף כאשר ירד עליה גשם הקב"ה סייע שלא תהיה שום הפרעה ולא כיבו הגשמים את האש, כך כל מי שמוסר עצמו על לימוד תורה, הקב"ה יסייעו שעניינים גשמיים לא יפריעו לו כלל וכלל!

זאת תורת העולה הוא העולה (שם) – כתיב הוא וקרין היא, נוטריקון אשה יראת השם, והיא העולה דהיינו היא המעולה בנשים, שנאמר אשה יראת-ה' היא תתהלל. (כמראה הבזק)

ספור על השגחה פרטית:

משל על הפרשה:

המחשבה קובעת!!!

"לא יחשב לו - פגול יהיה..."

בשולחן ערוך מובא שהתפילה היא במקום הקורבנות, ולכן צריך להיזהר שיהא דוגמת הקורבנות בכוונה, ולא יערב בה מחשבה אחרת כמו מחשבה שפוסלת בקדשים!

תפילה ללא כוונה משולה היא :

לסבל בעל גוף בריא וחזק שעשה שותפות עם בחור ישיבה. וכך סוכם: הסבל יעבוד וייתן חצי משכרו לבחור הישיבה ואילו בחור הישיבה נותן חצי משכרו בלימוד תורה לסבל (כמו יששכר וזבולון...).

לאחר זמן פנה הסבל לבחור הישיבה ואמר: "תראה - לא מתאים לי, אני רוצה לשנות את תנאי השותפות, מהיום אני אשב ואלמד ואילו אתה תשא חפצים ותעבירם ממקום למקום..."

בלית בררה, יצא הבחור העדין והצנום אל העיר לשאת משאות ואילו הסבל ישב ובהה בגמרא ...

משותפות כזו - אין לצפות לרווחים נאים...

כן גם הוא הנמשל:

אצל היהודים יש שותפות מלאה עם הגוף והנפש הגוף מקיים את הנפש בגשמיות, ואילו הנפש תורמת את חלקה ברוחניות לגוף.

אולם לצערנו יש אנשים שמחליפים את השותפות: הגוף זה אחראי לרוחניות משום כך באמצע התפילה מתנענע הגוף ללא כל כוונה ומחשבה, וכנגד זה הנפש היא האחראית על הגשמיות, משום כך מרחפות המחשבות אל על או במצב הטוב אל השוק והפרנסה ...

הסיפור שלפנינו, התרחש שבוע שעבר פרשת

ויקרא בבית של אחד מתשבי מודיעין עילית: זה היה בשעה

8:30 בלילה, אימי הייתה באותו העת במטבח, ואני הייתי

באמצע לקרה, פתאום אני שומע קול צרחה מן החדר בו היו

ישנות אחיותיי הגדולות, "אני לא מאמין! אני לא מאמין!!!"

שאלתי את אימי שהייתה במטבח מה קרה, היא אמרה לי

שהיא לא יודעת, ואז אבא שלי קרא לי, באתי, הוא הצביע

לי על השקע ואמר לי להסתכל, לא האמנתי ראיתי את ה-

ראש מטען הוא היה שבור כך שבצד השני בלטו שני

הברזלים עם החשמל הצד חיובי והצד השמאלי שהם

מעבירים את החשמל לראש מטען וכל נגיעה קלה יכולה

להביא לידי התחשמלות ומוות חס וחלילה (ראה תמונה)

והתקע שלו היה מחובר לשקע שהיה בקיר. בחדר שרר

שקט כולנו היינו מופתעים, לאחר מכן שאלנו את אחותי

שהחדר שייך גם לה ממתי היא יודעת על זה, והיא השיבה

- שכבר שבוע קודם זה היה מונח בשקע, אבל זו סתם

הייתה נראית חתיכת פלסטיק (אולי איזה מטען מוזר), בדיוק

באותו היום שתי אחיותיי סידרו את ארונותיהם לפסח

והארון של אחות אחת מונח בדיוק מעל השקע והיא יכולה

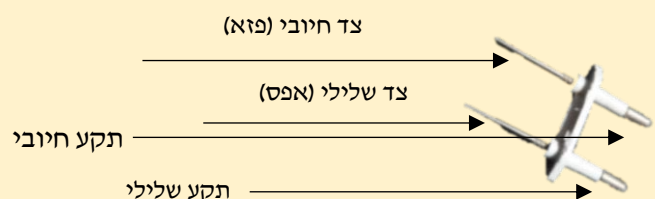
הייתה לגעת בחשמל ואני לא רוצה להמשיך לספר את מה

שהיה יכול לקרות. ובכן פרסמתי את סיפורי

בעלון "וקראת לשבת עונג" ויהי רצון שסיפור זה יביא

תועלת רבה לקוראים להיזהר מחשמל וכמובן לפרסם את

הנס ברבים ולהודות לה' יתברך שלא נגרם אסון חלילה...

סיפורא:

שבת הגדול - ניתוק מעבודה זרה:

נשאלת השאלה:

מה המיוחד ב'שבת הגדול'? מה אירע בה שזכתה לכינוי "שבת הגדול"?

בשולחן ערוך כתוב:

שכל אחד קנה צאן/שה, וקשר אותו לכרעי המיטה וזה היה ביום שבת...

כל אחד שואל את עצמו:

למה היו צריכים לקשור את השה, דווקא לכרעי המיטה... לא יכלו לעשות את זה במרפסת? ! למה דווקא למיטה? !

מביא אגרת הלקח והליכוב, בשם ספר בית יצחק:

היות והקב"ה אומר להם להתנתק מעבודה זרה... כל אומה שעובדת לעבודה זרה שלה, עובדת את אותה עבודה זרה, בבית התפלה שלהם, ובזה נגמרת העבודה...

אלה שהולכים לבית התפלה ביום ראשון... הולכים ביום ראשון וחוזרים חזרה... אין להם שום קשר לבית שלהם... הבית זה נושא נפרד... בלשון העם: "בבית אני אדם כזה, ובבית התפילה אני אדם כזה"

רצה הקב"ה לנתק אותם מהעבודה זרה... אמר להם: "רבותי, התורה שאני עומד לתת לכם בעוד חמישים יום, וזאת תורה שמלמדת את האדם לחיות לא רק בבית הכנסת, לא רק בבית המדרש, לא רק בחיי יום-יום... זה על פתח הבית, צריכים לקחת את הדם ולשים אותו על פתח הבית ועל המזוזה... "צריכים לקשור את השה לכרעי המיטה" יש בה גם את ההלכות הנוגעות לחדר השינה...

דוד המלך אומר בתהילים ד, ה: "אמרו בלבבכם על משפכם ודמו סָלָה..." ישנם בתורה הלכות, על כל צעד ושעל שיהודי עושה...

ולכן תדעו, שהמצב שלכם, זה לא מה שהיה במצרים שהאנשים שם עבדו עבודה זרה... אז היו להם שעות, שהם היו הולכים לבית התפילה ובזה נגמרה העבודה.

אתם הולכים לקבל תורה, שבכל רגע ורגע בחיי האדם, הוא מוקף במצוות. כל רגע ורגע יש לו מצווה שהוא מקיים אותה, ולכן תקשרו את השה לכרעי המיטה... כדי לדעת, שבכל רגע ורגע, אתם מקיימים הלכה, גם בשעה שאדם הולך לישון...

כמו שנאמר בשיר-השירים ג, א: "על משקבי פלילות בקשתי את שאֶהֱבָה נַפְשִׁי בְקִשְׁתִּי וְלֹא מִצְאָתִיו".

ברגע שאדם מבקש את הקב"ה בחלום הלילה, כך אתה יודע איפה הוא נימצא...

מבקש הקב"ה לנתק את בני ישראל מעבודה זרה - הדרך היחידה להסביר להם (נמצאים במ"ט שערי טומאה) היא רק על ידי המחשה ברורה.

להבין ש"בכל דרכך דעהו"...

יוצא איפה שלא בכדי נקרא שמה: "שבת הגדול" - בשבת זו קיבלו בני ישראל את המשמעות של התורה שעתידין הם לקבל. והיסוד הראשון הוא קשירת השה למיטה וזה נעשה בשבת הסמוכה לניסן...

היאר צייט של גדולי ישראל רבי יעקב קמינצקי

"פי אתך ראייתי צדיק לפני" (בראשית ז, א)

מסופר על הגאון רבי יעקב קמינצקי זצוק"ל, שכשהגיע לאמריקה בתחילה כמשולח, היה צריך למצוא לעצמו פרנסה, ונהיה ראש כולל בכולל מסוים. כמובן שהיה עליו לאסוף כסף עבור הלומדים, והדרך הייתה שהמוסד היה שומר את הקבלות של שנים עברו, ונדיבי עם היו נותנים לפחות אותו סכום, אם לא מוסיפים.

ואכן, רבי יעקב הגיע לאחד העשירים עם הקבלה, ונקב לו בסכום שתרים בשנה שעברה. התורם אמר, אבדוק בקבלות שלי מה תרמתי, כי זה נראה לי הרבה מידי, והוא אכן בדק ומצא שהוסיפו עוד אפס אחד בקבלה על הסכום שנתן, והסכום גדל בהרבה מחמת כך. רבי יעקב הודיע על כך מכתב, ואמר בהחלטיות: אם אנשים שיקרו אני מתפטר מהכולל בזה הרגע, ומאותה שנייה אני לא קשור למקום הזה. השיב לו הגביר, לכל הפחות אתן לך שכר טרחה שטרחה להגיע עד הנה, אך רבי יעקב ענה נחרצות - אינני רוצה. הרי הגעתי רק בשביל הכולל, ומאותו רגע אני לא אוסף בשבילם, ולא מגיע לי על כך דבר.

סיפור נוסף זוכר אני, שפעם התהלכו ברחובות ארה"ב מרן הגאון רבי יעקב קמינצקי זצוק"ל, וכ"ק האדמו"ר רבי יואל מסאטמאר זצוק"ל, ונפגשו בשבת בלילה בברוקלין, כשכל אחד מטייל עם קבוצת תלמידים משלו ומשוחח בלימוד ובדברי אגדה. כשנפגשו השניים, רבי יעקב שאל את רבי יואל: במה זכית להינצל?! רבי יואל חשב וחשב, ואז אמר - אני לא יודע, אולי בגלל שמעולם לא התפשטתי (מבגדים לפיג'מה מ.ב.) והייתי נרדם מתוך לימוד.

ואז פנה רבי יואל ושאל את רבי יעקב: ולמה אתה זכית להינצל? חשב רבי יעקב, ואחרי פסק זמן אמר: אולי בזכות כך שמיום עומדי על דעתי לא הוצאתי דבר שקר מפי. כשאלו הם הגדולים, רבי יעקב ורבי יואל, שהיו שני ענקיים של תורה באמריקה, אכן זוכים להצמיח דור של לומדי תורה.

רבותיו:

רבי ברוך בער לייבוביץ

רבי איסר זלמן מלצר

רבי זלמן סנדר כהנא שפירא

לידה:

שנת תרנ"א

פטירה:

בגיל 95 - בערך (תשמ"ו)

מילה בפּוֹרָה

- חָזַן.
- חֹזֵה.
- חָזָה.
- חִזָּא.

המילה שבפרשה:

הלכתא:

החמץ, שהוא מוכר לעובד כוכבים, צריך שלא יהא בביתו של ישראל ואם עובד הכוכבים לוקח את החמץ לתוך ביתו מה טוב. ואם אי אפשר שייקחהו לביתו צריך להשכיר לו את החדר שהחמץ מונח בו, וצריך לכתוב בשטר שם הקונה ובכמה השכיר לו את החדר ושגב קרקע יקנה לו את החמץ המונח שם...

שֵׁבֶת שָׁלוֹם !!!